

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 21 września 2009 r.

DOLiS/DEC-935/09

Dot.: DOLiS-440-896/08

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 w zw. z art. 29 ust. 2 i art. 30 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku X, o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 1 lipca 2009 r. (DOLiS/DEC-591/09/23806,23811), odmawiającą uwzględnienia wniosku X, w sprawie skargi na odmowę udostępnienia mu przez Dyrektora Aresztu Śledczego, danych osobowych pracownika Aresztu Śledczego K, w zakresie jego adresu zamieszkania,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga X, zwanego dalej Skarżącym, dotycząca odmowy udostępnienia mu przez Dyrektora Aresztu Śledczego, zwanego dalej Dyrektorem Aresztu, danych osobowych pracownika Aresztu Śledczego K, w zakresie jego adresu zamieszkania. W treści skargi Skarżący wniósł o nakazanie Dyktorowi Aresztu Śledczego udostępnienia mu danych osobowych pracownika powyższego aresztu K w zakresie adresu jego zamieszkania, niezbędnych do wniesienia pozwu w sprawie naruszenia dóbr osobistych Skarżącego.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie w powyższej sprawie i na podstawie zebranego w jego trakcie materiału dowodowego ustalił, że:

1. X [w momencie wystąpienia do Dyrektora Aresztu Śledczego o dane w zakresie adresu zamieszkania pracownika aresztu K był osadzonym w tymże areszcie] żądał przedmiotowych danych uzasadniając, że jest to niezbędne do wniesienia pozwu cywilnego.
2. Z wyjaśnień złożonych przez Dyrektora Aresztu Śledczego wynika, że „sądowe postępowanie cywilne przeciwko Skarbowi Państwa-Areszt Śledczy z powództwa X jest już w toku.”
3. Dyrektor Aresztu podniósł również, jako uzasadnienie odmowy udostępnienia przedmiotowych danych, że „w przypadku konfrontacji między funkcjonariuszem Służby Więziennej a skazanym relacje te nie dają podstawy do stwierdzenia, iż cel dla którego skarżący X wystąpił o udostępnienie danych tj. dochodzenie swoich praw przed sądem jest prawnie usprawiedliwiony. Ponadto biorąc pod uwagę to, że skarżący był wówczas osobą pozbawioną wolności nie daje pewności jakim poza postępowaniem sądowym celom mógł służyć podany mu adres zamieszkania funkcjonariusza. Tym samym zaistniało uzasadnione podejrzenie, iż podanie adresu zamieszkania funkcjonariusza mogłoby narazić go na niebezpieczeństwo podejmowania przeciwko niemu działań kryminalnych”.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie organ wydał w dniu 1 lipca 2009 r. decyzję administracyjną (DOLiS/DEC-591/09/23806,23811), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku.

W ustawowym terminie X złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W jego treści Skarżący podniósł, iż wydana decyzja pozbawia go prawa do sądu, jak również rażąco narusza zasadę domniemania niewinności oraz zasadę zakazu dyskryminacji.

Po powtórным rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Przed wszystkim zwrócić należy uwagę, iż zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, dane osobowe, z wyłączeniem danych, o których mowa w art. 27 ust. 1, mogą być także udostępnione w celach innych niż włączenie do zbioru, innym osobom i podmiotom niż wymienione w ust. 1, jeżeli w sposób wiarygodny uzasadnią potrzebę posiadania tych danych, a ich udostępnienie nie narusza praw i wolności osób, których dane dotyczą. Z przytoczonego przepisu wynika zatem, iż administrator danych może udostępnić dane osobie występującej z wnioskiem w tym zakresie, w sytuacji gdy zostaną spełnione dwie przesłanki, tj. wiarygodne uzasadnienie potrzeby pozyskania danych oraz warunek, iż takie udostępnienie nie naruszy praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Podkreślić należy, że wskazane przesłanki muszą być spełnione łącznie.

Skarżący wnosząc wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wskazał, że treść decyzji z dnia 1 lipca 2009 r. pozbawia go prawa do sądu. Wobec tego zarzutu w pierwszej kolejności zwrócić

należy uwagę, iż mimo, że Skarżący wyjaśnił w jakim celu pozyskanie danych pracownika Aresztu Śledczego jest mu niezbędne, to jednak nie uwiarygodnił tego. W przypadku wystąpienia z pozwem do sądu cywilnego, brak adresu strony pozwanej nie pozbawia powoda prawa do sądu, na co wskazuje Skarżący. Wprawdzie pozew, stosownie do art. 187 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.), powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, których katalog został określony w przepisie art. 126 § 1 wskazanej ustawy, to jednak odnieść się należy do art. 130 § 1 zd. 1 Kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym, jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym.

Ponadto, zwrócić należy uwagę na treść art. 143 Kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym, jeżeli stronie, której miejsce pobytu nie jest znane, ma być doręczony pozew lub inne pismo procesowe wywołujące potrzebę podjęcia obrony jej praw, doręczenie może do chwili zgłoszenia się strony albo jej przedstawiciela lub pełnomocnika nastąpić tylko do rąk kuratora ustanowionego na wniosek osoby zainteresowanej przez sąd orzekający.

Odnosząc się natomiast do zarzutu Skarżącego, iż wydana decyzja rażąco narusza zasadę domniemania niewinności, jak też zasadę zakazu dyskryminacji, podnieść należy, że uznanie argumentów Dyrektora Aresztu – w zakresie realnej obawy co do faktycznego wykorzystania danych osobowych w celu deklarowanym przez Skarżącego – jako zasadnych, zwłaszcza wobec specyficznego charakteru pracy K nie może być potraktowane jako naruszenie zasady domniemania niewinności, gdyż Dyrektor Aresztu nie zarzucił Skarżącemu popełnienia jakichkolwiek czynów, stanowiących naruszenie przepisów powszechnie obowiązującego prawa.

Poza powyższym zwrócić należy uwagę, iż Skarżący nie jest pozbawiony prawa do wnioskowania o udostępnienie przedmiotowych danych na gruncie przepisów ustawy z dnia 17 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 993, z późn. zm.).

Po dokonaniu ponownej analizy rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, iż Skarżący nie spełnił wymaganych przez art. 29 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych przesłanek, co nie pozwala organowi na uwzględnienie jego wniosków w niniejszej sprawie, a tym samym skutkuje podtrzymaniem przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych stanowiska wyrażonego w decyzji z dnia 1 lipca 2009 r. (DOLiS/DEC-591/09/23806,23811).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).